ביצד מברכין וכו' חוץ מן היין. שמתוך משיכותו קבעו לו ברכה לעצמו וכן הפת: **בורא מיני דשאים.** לפי שיש בכלל פרי האדמה דשאים וחרצים כגון קטניות ורבי יהודה בעי היכר ברכה לכל מין ומין: **גמ' קדש הלולים.** בנטע רבעי כתיב ומשמע שני הלולים טעון בחכילתו כשתאכלנו בשנה הרביעית שהוא מותר באכילה: **האי מיבעי ליה.** הלולים לשון חלולים חד מינייהו אתא לאורויי לחליה והדר אכליה הוליאהו לחולין ע"י פדיון אם בתא לאוכלו חוץ לירושלים וחד לגמרך שלא נאמרה תורת רבעי אלא בברכה שנא' קדש הלולים דבר שמהלנין בו טעון חלול וזהו יין: **שאין אומרים.** הלויס שיר של קרבן במקדש אלא על היין כשמנסכין נסכי מזבח: **הניחא למ"ד זו.** כולה סיומא דפרכא הוא וה"ק הניחא הא דילפת ברכה מהכא למאן דתני נטע רבעי דאית ליה כל פירות האילן בתורת רבעי ולא דרים מהכא דבר דטעון הלול טעון חלול אייתר ליה חד הלול לברכה: **מאי איכא למימר.** הא מיבעי ליה למדרש שאין חלול אלא במקום הלול: **חד פני כרם רבעי.** בכל מקום שיש במשנה נטע רבעי תני איהו כרם: **הניחא אי יליף ג"ש.** דרים למלתיה בג"ש וא"ייתר ליה חד הלול לברכה: **אשכחן לאחריו.** דלאשכחן בברכת המזון דכתיב ואכלת ושבעת וברכת (דברים ח): **חייב בעולות.** וכרמך לא תעולל (ויקרא יט). איזהו עוללות כל שאין להן פסיגין לא כתף ולא נטף[ח] אלא שורה יחידית של ענבים: **קמה חוליה.** דאשכחן דאתברכה רחמנא ברכה דכתיב תאכל בה לחם וגו' (דברים ח) וסמיך ליה ואכלת ושבעת וברכת: **לד מוכה.** יין לנסכים וסלת למנחות: **ו' מיינן.** האמורים בתרך חטה ושעורה וגו' (שם ח) ובתרייהו כתיב ואכלת ושבעת וברכת: **שכן טעונים בכורים.** דהכי אמרינן במנחות (פ"ט ד' פד:) נאמר כאן ארץ[ט] כי בתאתי אל הארץ (דברים כו) ונאמר להלן ארץ חטה ושעורה[י] מה להלן שבח הארץ אף כאן שבח הארץ: **אלא סברא הוא.** דלתרווייהו אית להו פירכא למאן דתני כרם ויליף ברכה מז' המינים איכא פירכא שכן טעונים בכורים ולמאן דתני נטע רבעי איכא למפרך התינח מידי דבר נטיעה דלאו בר נטיעה מגלן אלא סברא הוא דכיון דנהנה צריך להודות למי שברא אם: **מעל.** נהנה מן ההקדש דכתיב לה' הארץ ומלואה כדאמרינן לקמן: [י] **נאחר ברכה.** הרי היא לבני אדם: גחל

ביצד מברכין על הפירות [א]על פירות האילן הוא אומר בורא פרי העץ חוץ מן היין שעל היין הוא אומר בורא פרי הגפן ועל [ב]פירות הארץ הוא אומר בורא פרי האדמה חוץ מן הפת שעל [ג]הפת הוא אומר המוציא לחם מן הארץ [ד]ועל הירקות הוא אומר בורא פרי האדמה רבי יהודה אומר בורא מיני דשאים: **גמ' מנא ה"מ** [ה]דתנו רבנן [1]קדש הלולים לה' מלמד שטעונים ברכה לפניהם ולאחריהם מכאן אמר ר"ע אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך והאי קדש הלולים להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה חד דאמר רחמנא [ו]אחליה והדר אכליה ואידך דבר הטעון שירה טעון חלול ושאינו טעון שירה אין טעון חלול וכדר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן [ז]דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן מנין [ח]שאין אומרים שירה אלא על היין שנאמר [2]ותאמר להם הגפן החדלתי את תירושי המשמח אלהים ואנשים אם אנשים משמח אלהים במה משמח מכאן שאין אומרים שירה אלא על היין הניחא למאן דתני [ט]נטע רבעי אלא למאן דתני כרם רבעי מאי איכא למימר דאתמר ר' חייא ור' שמעון ברבי [י]חד תני כרם רבעי וחד תני נטע רבעי ולמאן דתני כרם רבעי הניחא אי יליף ג"ש דתניא ר' אומר נאמר כאן [3]להוסיף לכם תבואתו ונאמר להלן [4]ותבואת הכרם מה להלן כרם אף כאן כרם אייתר ליה חד הלול לברכה ואי לא יליף גזרה שוה ברכה מנא ליה ואי נמי יליף גזרה שוה אשכחן לאחריו לפניו מנין הא לא קשיא [יא]דאתיא בקל וחומר [יב]כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן אשכחן כרם שאר מינין מנין דיליף מכרם מה כרם דבר שנהנה וטעון ברכה אף כל דבר שנהנה טעון ברכה איכא למפרך מה לכרם שכן חייב בעוללות קמה תוכיח מה לקמה שכן חייבת בחלה כרם יוכיח [יג]וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן דבר שנהנה וטעון ברכה אף כל דבר שנהנה טעון ברכה מה להצד השוה שבהן שכן יש בו צד מזבח ואתי נמי זית דאית ביה צד מזבח וזית מצד מזבח אתי והא בהדיא כתיב ביה כרם דכתיב [5]ויבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית אמר [יד]רב פפא [טו]כרם זית אקרי כרם סתמא לא אקרי מ"מ קשיא מה להצד השוה שבהן שכן יש בהן צד מזבח אלא דיליף לה משבעת המינין מה שבעת המינין דבר שנהנה וטעון ברכה אף כל דבר שנהנה טעון ברכה מה לשבעת המינין [טז]שכן חייבין בבכורים ועוד התינח לאחריו לפניו מנין הא לא קשיא דאתי בקל וחומר כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לכ"ש ולמאן דתני נטע רבעי הא תינח כל דבר נטיעה דלאו בר נטיעה כגון ביצים ודגים מנא ליה אלא סברא הוא אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה [יז]ת"ר [יח]אסור לו לאדם שיהנה מן העוה"ז בלא ברכה [יט]וכל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה מעל מאי תקנתיה ילך אצל חכם ילך אצל חכם מאי עביד ליה הא עביד ליה איסורא אלא אמר רבא ילך אצל חכם מעיקרא וילמדנו ברכות כדי שלא יבא לידי מעילה אמר רב יהודה אמר שמואל כל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה כאילו נהנה מקדשי שמים שנא' [כ]לה' הארץ ומלואה ר' לוי רמי כתיב לה' הארץ ומלואה וכתיב [7]השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם לא קשיא כאן קודם ברכה כאן

ביצד מברכין. לא שייך להקשות תגא היכא קאי דקתני כיצד לדפריך בריש מכילתין (ד' ב.) משום דהכא סברא הוא לגבך כדמסיק בגמרא דאסור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה אי נמי י"ל דקאי אמתני' דמי שמתו (ד' כ:) דקתני בעל קרי מברך לאחריו ואינו מברך לפניו והכי נמי שייך הכא לגבך על כל דבר והדר ע"כ קאמר הכא כיצד מברכין

אחליה והדר אכליה. תימה למה לי קרא הא בפ"ב דקדושין (ד' נד:) גמרינן קדש קדש ממעשר שני א"כ נילף ממעשר שני וי"ל אי לאו קרא דהלולים הוה אמינא דאדרבה נילף לחומרא קדש קדש משביעית ואין לו פדיון[א]. עוד פי' רבינו חייס כהן אי מהתם הוה אמינא כי מעשר שני ממש ודוקא בזמן שמעשר שני נוהג כמו בשנה ראשונה ושביה ורביעית וחמישית לשמטה נוהג חלול אבל שביעית ושתים שמעשר עני דוקא אימא לא קמ"ל חלולים[ב]: **שאין אומרים שירה אלא על היין.**

פירוש אין אומרים שירה על שום אכילת מזבח כגון זריקת דמים[ג] ונסוך המים כי אם על היין אבל ודאי מצינו שירה בלא יין כגון הלל שבשחיטת פסחים[ד] (תמיד נשתנו ד' סד.) [ע"ש בתוספות]:

ולמאן דתני כרם רבעי וכו'.

ועתה קיימא לן דרבעי נוהג אף בח"ל מיהו בכרם נוהג ולא בשאר אילנות דכל המיקל בארץ הלכה כמותו בח"ל [מ]וכרם רבעי בזמן הזה[ד] מחללין על [מא]שה פרוט' ושותקו ומטילו לנהר וכן מפורש בשאלתות דרב אחאי [פרשת קדושים סימן ק]:

ואתי נמי זית במה הצד. וא"ת איכא למפרך מה להלל השוה שכן חייבים בלקט דפרט בכרם היינו לקט משא"כ בזית דאין בו לקט וי"ל דניחא ליה למפרך פירכא אפי' יהא הלל השוה חשוב למיתי זית מיניה מ"מ קאמר דשאר מינים לא ידע מיניה: **תינח לאחריו.** דעיקר ברכה לאחריו כדכתיב ואכלת ושבעת וברכת: **לפניו לכ"ש.** לאו ק"ו הוא דאם כן תהא ברכה דלפניו מדאורייתא ולעיל פרק מי שמתו (דף כא.) משמע גבי בעל קרי דלאו דאורייתא הוא ואפי' רבי יהודה לא פליג אלא משום דעשאן כהלכות דרך ארץ (שם ד' כב.)[ו]:

דבר שאין גדולו מן הקרקע. כגון בשר וחלב. וא"ת מאי איריא בשר אפילו ירקות נמי לא אתיא[ה] ליה וי"ל דאיכא למימר קמה מוכיח ולפי' רש"י ניחא דגרים דלאו בר נטיעה מנין ואיכא למימר דאתא משאר אילנות דאיכא למפרך מה להנך שכן חייבים בפיאה: **אלא סברא הוא אסור לאדם שיהנה בו'.** וקרא דנסיב לעיל אסמכתא בעלמא והגמרא היה סבור מתחלה דלמוד גמור הוא: כאן

א א מיי' פ"ח מהל' ברכות [הלכה ג ב] סמג עשין מז טוש"ע א"ח סימן רב ס"ד:
ב ב מיי' וסמג שם טור ושו"ע א"ח סימן רג סעיף ג:
ג ג מיי' פ"ג שם הל' ב סמג שם טוש"ע א"ח סי' קסז סעיף ב:
ד ד מיי' פ"ח שם [הל' ג] סמג שם טוש"ע א"ח סימן רס סעיף ג:
[ה] מיי' פ"ג מהל' כלי המקדש הלכה ב:
[ו] מיי' פ"ע מהלכות מעשר שני [הל' ג] טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף ז ופסג"ר שם:
ה ז ח מיי' פ"ג מהל' ברכות הל' ב סמג שם טור א"ח סימן רי סעיף ג:
ט [מיי' פ"ב מהל' כלאים הלכה ב]:

מוסף רש"י

המוציא לחם מן הארץ. עשר תיבות הללו כנגד עשר מצוות התלויות בחבוקה, לא תחרוש, זריעת כלאים, לקט, שכחה, ופאה, חלה, תרומה, מעשר ראשון, ושני, ועני, וכנגד עשר תיבות שבמקרא זה (תהלים קד יד) מגמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ (סידור רש"י סי' תכ, הפרדס עמ' קצ) ולכן צריך לברוא בעשר אצבעות כנגד עשר אלו (הפרדס שם). **כשהוא שבע מברך.** מצוה לברך ולהודות על שבעו, **כשהוא רעב.** והוא בא להפיק רצונו על ידי בריותיו של הקב"ה, לא כל שכן. זאת צריך לברך להקב"ה יותר (לקמן מח:). **רזית מצד מזבח אתי.** בתמיה, וכי מדרשה בעי למילפיה, הא בכלל כרם הוא (ב"מ פז:).

רבינו חננאל

ואי נמי יליף גזרה שוה אשכחן לאחריו לפניו מנין. [פירוש] ואפילו אי יליף גזירה שוה ואייתר ליה חד הילול לברכה, כמה דאייתר חד הילול למאן דתני נטע רבעי, הא תינח לאחריו, ברכה לפניו מנא להו לתרוייהו. ודחינן הא לא קשיא, כיון דילפת ברכה לאחריהם מן התורה, ברכה לפניהם [מ]קל וחומר מיתו לה, כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן ועמדה ההלכה. ודיקינן **הא ניחא למאן דתני נטע רבעי**, ומרבי לכל אילן ברבייני, אייתר ליה חד הילול לברכה לאחריהם, ולפניהם מקל וחומר, אלא למאן דתני כרם רבעי, אייתר ליה חד הלול לברכה בכרם לפניה, ולאחריה מקל וחומר, שאר מינים שטעונים ברכה לפניהם ולאחריהם מנא ליה. **ולמאן** דתני נטע רבעי הא תינח מידי דבר נטיעה, מידי דלאו נטיעה כגון ירקות מנא לן. ושנינן לא קשיא כל גידולי קרקע קא מרבי. הא תינח גידולי קרקע אבל בשר חגבים וביצים וכיוצא בהן מנא לן. ולא מצאו שניהם ר' חייא ור' שמעון ברבי תשובה. **ואסיקנא** למאן דתני כרם רבעי, שבעת המינין טעונין ברכה לפניהם ולאחריהם, לאחריהם מן התורה לפניהם מקל וחומר. ולמאן דתני נטע רבעי, כל גדולי קרקע טעונין ברכה מן התורה ושאר דברים סברא הוא שאסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך.

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש הוסיף. אבל כיון ששמענו מהאי קרא שמחללין אותו כמעשר אית לן למלף שפיר קדש קדש ממעשר. ב. בתוס' רי"ש הוסיף, הקטרה. ג. בתוס' רי"ש הוסיף, וגם בלילי פסחים ובמלחמה כדאשכחן ביהושפט בדברי הימים. ד. בתוס' רי"ש כתב. דקיי"ל כמאן דתני כרם רבעי אבל נטע רבעי לא הוי וקיימא לן כל המיקל וכו' א"כ אין נטע רבעי נוהג עכשיו אבל כרם רבעי נוהג. ה. בתוס' רי"ש כתב. דאיכא למיפרך מה להני שכן מין אילן ויש בהם דין ערלה ונטע רבעי משא"כ בירקות (ועיין שם במגיה שהאריך הרבה בבאור הגירסה שבדברי התוס' "מה להנך שכן חייבים בפאה והביא מספר מעשי חייא שגורס "חייבים בערלה").

גליון הש"ס

גמ' אחליה והדר אכליה. בירושלמי פ"ז דפאה אמר אחר דרשה דהכא לא מממנעי רבנן בין ר' לח'. וכן הוא בירושלמי פ"ב דשבת על דרשה אלה הדברים אלו נ"ט מלמות: שם חד תני כרם רבעי. עי' סוטה מג ע"ב רש"י ד"ה קלא ופע"ג: שם כרם זית איקרי. וכעין זה מולין קלט ע"ב וש"נ: **תוס'** ד"ה ולמאן כו' שוה פרוטה. וכן הוא בהגיגו יומה וכש"ע ותמוה לי כיון דילפינן חלול חלול ממעשר ליבעי חלול על דבר שעליו לוהה ול"ע:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש הוסיף. אבל כיון ששמענו מהאי קרא שמחללין אותו כמעשר אית לן למלף שפיר קדש קדש ממעשר. ב. בתוס' רי"ש הוסיף, הקטרה. ג. בתוס' רי"ש הוסיף, וגם בלילי פסחים ובמלחמה כדאשכחן ביהושפט בדברי הימים. ד. בתוס' רי"ש כתב. דקיי"ל כמאן דתני כרם רבעי אבל נטע רבעי לא הוי וקיימא לן כל המיקל וכו' א"כ אין נטע רבעי נוהג עכשיו אבל כרם רבעי נוהג. ה. בתוס' רי"ש כתב. דאיכא למיפרך מה להני שכן מין אילן ויש בהם דין ערלה ונטע רבעי משא"כ בירקות (ועיין שם במגיה שהאריך הרבה בבאור הגירסה שבדברי התוס' "מה להנך שכן חייבים בפאה והביא מספר מעשי חייא שגורס "חייבים בערלה").